

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

15. února 2007*

Ve věci C-292/05,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě Protokolu ze dne 3. června 1971 o výkladu Úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech Soudním dvorem podaná rozhodnutím Efeteio Patron (Řecko) ze dne 8. června 2005, došlým Soudnímu dvoru dne 20. července 2005, v řízení

Eirini Lechouritou,

Vasileios Karkoulías,

Georgios Pavlopoulos,

Panagiotis Brátsikas,

Dimitrios Sotiropoulos,

Georgios Dimopoulos

proti

Dimosio tis Omospondiakis Dimokratias tis Germanias,

* Jednací jazyk: řečtina.

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, R. Schintgen (zpravodaj),
J. Klučka, R. Silva de Lapuerta a J. Makarczyk, soudci,

generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 28. září 2006,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za E. Lechouritou, jakož i za V. Karkouliase, G. Pavlopoulose, P. Brátsikase, D. Sotiropoulose a G. Dimopoulose I. Stamoulisem, dikigoros, a J. Lauem, Rechtsanwalt,
- za německou vládu R. Wagnerem, jako zmocněncem, ve spolupráci s B. Heßem, professeur,
- za italskou vládu I. M. Bragugliou, jako zmocněncem, ve spolupráci s G. Aielle, avvocato dello Stato,

- za nizozemskou vládu H. G. Sevenster a M. de Gravem, jako zmocněnci,

- za polskou vládu T. Nowakowskim, jako zmocněncem,

- za Komisi Evropských společenství M. Condou-Durande a A.-M. Rouchaud-Joët, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 8. listopadu 2006,

vydává tento

Rozsudek

- ¹ Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 1 Úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), ve znění Úmluvy ze dne 9. října 1978 o přistoupení Dánského království, Irsku a Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku (Úř. věst. L 304, s. 1, a – pozměněné znění – s. 77), Úmluvy ze dne 25. října 1982 o přistoupení Řecké republiky (Úř. věst. L 388, s. 1) a Úmluvy ze dne 26. května 1989 o přistoupení Španělského království a Portugalské republiky (Úř. věst. L 285, s. 1, dále jen „Bruselská úmluva“).

- 2) Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi E. Lechouritou, jakož i V. Karkoulisem, G. Pavlopoulosem, P. Brátsikasem, D. Sotiropoulosem a G. Dimopoulosem, řeckými státními příslušníky s bydlištěm v Řecku, kteří jsou žalobci v původním řízení, a Spolkovou republikou Německo ve věci náhrady majetkové a morální újmy, kterou utrpěli z důvodu jednání německých ozbrojených sil v průběhu okupace Řecka za druhé světové války, jehož oběťmi byli jejich rodiče.

Právní rámec

- 3) Článek 1 Bruselské úmluvy, který tvoří její hlavu I nazvanou „Oblast působnosti“, stanoví:

„Tato úmluva se vztahuje na věci občanské a obchodní bez ohledu na druh soudu. Nevztahuje se zejména na věci daňové, celní a správní.

Tato úmluva se nevztahuje na:

- 1) věci osobního stavu, způsobilosti fyzické osoby k právům a právním úkonům, majetkové vztahy mezi manželi a dědění, včetně dědění ze závěti;

- 2) konkursy, vyrovnání a podobná řízení;

3) sociální zabezpečení;

4) rozhodčí řízení.“

4 Pravidla příslušnosti upravená úmluvou jsou uvedena ve člancích 2 až 24, které tvoří její hlavu II.

5 Článek 2, který je součástí oddílu 1 uvedené hlavy II nazvané „Obecná ustanovení“ uvádí v prvním pododstavci obecnou zásadu Bruselské úmluvy, která zní takto:

„Nestanoví-li tato úmluva jinak, mohou být osoby, které mají bydliště na území některého smluvního státu, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto smluvního státu.“

6 Článek 3 první pododstavec Bruselské úmluvy, který patří do téhož oddílu 1, zní takto:

„Osoby, které mají bydliště na území některého smluvního státu, mohou být u soudů jiného smluvního státu žalovány pouze na základě pravidel stanovených v oddílech 2 až 6 této kapitoly“.

- 7 Články 5 až 18 Bruselské úmluvy, které tvoří oddíly 2 až 6 hlavy II uvedené úmluvy stanoví pravidla zvláštní, imperativní nebo výlučné příslušnosti.
- 8 Podle článku 5 uvedeného v oddíle 2 nazvaném „Zvláštní příslušnost“ hlavy II Bruselské úmluvy:

„Osoba, která má bydliště na území některého smluvního státu, může být v jiném smluvním státě žalována

[...]

- 3) ve věcech týkajících se protiprávního jednání či jednání, které je postaveno na roveň protiprávnímu jednání, u soudu místa, kde došlo ke škodné události;
- 4) jedná-li se o žalobu na náhradu škody nebo žalobu o uvedení do původního stavu vyvolanou jednáním, které je trestným činem, u soudu, u něhož byla podána obžaloba, je-li tento soud podle práva pro něj platného oprávněn rozhodovat o občanskoprávních nárocích;

[...]“

Věc v původním řízení a předběžné otázky

- 9 Ze spisu předaného Soudnímu dvoru předkládajícím soudem vyplývá, že věc v původním řízení se týká masakru civilních obyvatel spáchaného vojáky německých ozbrojených sil dne 13. prosince 1943, jehož obětmi bylo 676 obyvatel obce Kalavrita (Řecko).

- 10 V průběhu roku 1995 žalobci v původním řízení podali žalobu u Polymeles Protodikeio Kalavriton s cílem dosáhnout toho, aby Spolkové republice Německo byla uložena náhrada majtkové, jakož i morální a psychické újmy, která jim byla způsobena jednáním německých ozbrojených sil.

- 11 V roce 1998 Polymeles Protodikeio Kalavriton, k němuž se Spolková republika Německo nedostavila, odmítl žalobu z toho důvodu, že řecké soudy nejsou příslušné o ní rozhodnout vzhledem k tomu, že žalovaný stát, který je svrchovaným státem, požívá výsady imunity v souladu s čl. 3 odst. 1 řeckého občanského soudního řádu.

- 12 V lednu roku 1999 žalobci v původním řízení podali proti odmítavému rozsudku opravný prostředek u Efeteio Patron, který poté, co v roce 2001 rozhodl, že žaloba je formálně přípustná, přerušil řízení až do rozhodnutí Anotato Eidiko Dikastirio (zvláštní nejvyšší soud) v souběžné věci o výkladu pravidel mezinárodního práva v otázce soudní imunity svrchovaného státu a jejich kvalifikace jako všeobecně uznaných pravidel mezinárodního společenství. Podrobněji se v uvedené věci jednalo jednak o to, zda je namístě považovat za všeobecně uznané pravidlo mezinárodního práva ustanovení článku 11 Evropské úmluvy o imunitě států – podepsané v Bále dne 16. května 1972, jejíž však Řecká republika není smluvní stranou –, podle kterého „[s]mluvní stát se nemůže dovolávat soudní imunity před

soudem jiného smluvního státu, jestliže se řízení týká náhrady tělesné nebo majetkové újmy vzniklé následkem skutečnosti, k níž došlo na území státu soudu, a jestliže tam byl původce újmy přítomen v okamžiku, kdy uvedená skutečnost nastala“. A dále byla rovněž vznesena otázka, zda uvedená výjimka z imunity smluvních států v souladu mezinárodními zvyklostmi zahrnuje návrhy na náhradu škody způsobené protiprávním jednáním spáchaným v průběhu ozbrojeného konfliktu, kterými ale byly dotčeny osoby náležející k určité skupině nebo konkrétnímu území, kterých se boj netýkal a které se neúčastnily válečných operací.

¹³ V průběhu roku 2002 Anotato Eidiko Dikastirio v tomto ohledu rozhodl ve věci, která mu byla předložena, že „v současném stadiu vývoje mezinárodního práva nadále existuje všeobecně uznané pravidlo mezinárodního práva, podle kterého stát nemůže být platně žalován před soudem jiného členského státu za účelem získání náhrady škody vzniklé následkem skutečnosti jakékoli povahy, k níž došlo na území státu soudu a jíž se jakýmkoli způsobem účastnily ozbrojené síly žalovaného státu, ať během války, nebo v době míru“, takže žalovaný stát má v tomto případě imunitu.

¹⁴ V souladu s čl. 100 odst. 4 řecké ústavy jsou rozsudky vydané Anotato Eidiko Dikastirio „nezrušitelné“. Kromě toho, podle čl. 54 odst. 1 zákona o uvedeném soudu, rozsudek posledně jmenovaného týkající se otázky, zda má být pravidlo mezinárodního práva považováno za všeobecně uznané a použitelné *erga omnes*, takže rozsudek Anotato Eidiko Dikastirio, který vznesl pochyby ohledně otázky zda konkrétní pravidlo mezinárodního práva má být považováno za všeobecně uznané,

a závěry uvedené v tomto ohledu v takovém rozsudku zavazují nejen soud, který otázku Anotato Eidiko Dikastirio položil či účastníky řízení, kteří podali žalobu, na základě které byl vydán uvedený rozsudek, ale rovněž všechny soudy či všechny orgány Řecké republiky, před kterými je vznesen tentýž právní problém.

15 Poté, co se žalobci v původním řízení dovolávali Bruselské úmluvy, a konkrétněji jejího čl. 5 bodů 3 a 4, který podle nich zrušuje výsadu imunity států ve všech případech protiprávního jednání spáchaného na území státu, na němž se nachází soud, kterému byla věc předložena, měl nicméně předkládající soud pochyby ohledně toho, zda žaloba k němu podaná spadá do působnosti uvedené úmluvy, a poznamenal v tomto ohledu, že existence výsady imunity žalovaného státu, a tedy nedostatek příslušnosti řeckých soudů k řešení sporu, který jim byl předložen, závisí na odpovědi na sporné právní otázky.

16 Za těchto podmínek se Efeteio Patron rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Spadají žaloby na náhradu škody, podané fyzickými osobami proti smluvnímu státu, který je občanskoprávně odpovědný za jednání nebo opomenutí svých ozbrojených sil, do rozsahu věcné působnosti *ratione materiae* Bruselské úmluvy v souladu s jejím článkem 1, jestliže jsou tato jednání nebo opomenutí, k nimž došlo během vojenské okupace státu, na jehož území mají žalobci bydliště, v důsledku útočné války ze strany žalovaného, zjevně v rozporu s válečným právem a mohou být také považována za zločiny proti lidskosti?

- 2) Je slučitelné se systematickou Bruselské úmluvy, aby žalovaný stát uplatnil námitku imunity s tím výsledkem, že v případě kladné odpovědi se úmluva stává automaticky nepoužitelnou zejména vůči jednání nebo opomenutí ozbrojených sil žalovaného, k nimž došlo před vstupem úmluvy v platnost, a sice během let 1941–1944?“

K řízení před Soudním dvorem

- ¹⁷ Dopisem došlým kanceláři Soudního dvora dne 28. listopadu 2006 žalobci v původním řízení předložili vyjádření ke stanovisku generálního advokáta a navrhli, aby Soudní dvůr „konstatoval, že projednávaná věc má ‚mimořádný význam‘, a aby ji v souladu s článkem 16 statutu Soudního dvora předložil plénu nebo velkému senátu“.
- ¹⁸ V tomto ohledu je důležité nejprve připomenout, že ani statut Soudního dvora, ani jeho jednací řád nestanoví pro účastníky řízení možnost předložit vyjádření v odpovědi na stanovisko přednesené generálním advokátem. Judikatura také uvádí, že návrhy v tomto směru musí být zamítnuty (viz zejména usnesení ze dne 4. února 2000, *Emesa Sugar*, C-17/98, Recueil, s. I-665, body 2 a 19).
- ¹⁹ Rovněž je třeba poznamenat, že ve smyslu čl. 16 třetího pododstavce statutu Soudního dvora „[tento] zasedá ve velkém senátu, požádá-li o to členský stát nebo orgán Společenství, který je stranou v řízení“.

- 20 Přitom jednak ze znění téhož článku 16 třetího pododstavce vyplývá, že jednotlivci nemohou takovou žádost předložit, a jednak žádost o předložení věci velkému senátu nebyla v projednávané věci podána členským státem ani orgánem Společenství, který je stranou v řízení.
- 21 Mimoto, kromě případů uvedených ve čtvrtém pododstavci téhož článku 16, je to sám Soudní dvůr, kdo podle pátého odstavce uvedeného článku disponuje možností po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta předložit věc plénu, jestliže má za to, že uvedená věc má mimořádný význam.
- 22 V projednávané věci má Soudní dvůr za to, že není namístě rozhodnout o takovém předložení.
- 23 Za těchto podmínek je nezbytné žádost popsanou v bodě 17 tohoto rozsudku zamítnout.
- 24 Je namístě dodat, že tentýž závěr by byl nutný i za předpokladu, že žádost žalobců v původním řízení by měla být považována za směřující ke znovuotevření řízení.

- 25 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr může podle článku 61 svého jednacího řádu bez návrhu nebo na návrh generálního advokáta nebo na návrh účastníků řízení nařídit znovuotevření ústní části řízení, pokud má za to, že věc není dostatečně objasněna nebo že musí být rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl mezi účastníky řízení projednán (viz zejména rozsudky ze dne 19. února 2002, *Wouters a další*, C-309/99, Recueil, s. I-1577, bod 42; ze dne 14. prosince 2004, *Radlberger Getränkegesellschaft a S. Spitz*, C-309/02, Sb. rozh. s. I-11763, bod 22, a ze dne 29. června 2006, *SGL Carbon v. Komise*, C-308/04 P, Sb. rozh. s. I-5977, bod 15).
- 26 Soudní dvůr však po vyslechnutí generálního advokáta dospěl k závěru, že v projednávané věci disponuje všemi poznatky nezbytnými pro zodpovězení otázek položených předkládajícím soudem a že uvedené poznatky byly předmětem jednání.

K předběžným otázkám

K první otázce

- 27 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 1 první pododstavec první věta Bruselské úmluvy má být vykládán v tom smyslu, že soudní žaloba podaná fyzickými osobami ve smluvním státě proti jinému smluvnímu státu a směřující k získání náhrady škody utrpěné právními nástupci obětí jednání ozbrojených sil v rámci válečných operací na území prvního státu, spadá pod „občanské věci“ ve smyslu uvedeného ustanovení.

- 28 Je třeba nejprve konstatovat, že ačkoli podle svého čl. 1 prvního pododstavce první věty stanoví Bruselská úmluva zásadu, podle které je její rozsah působnosti ohraničen „občanskými a obchodními věcmi“, uvedená úmluva nevynechává ani obsah, ani rozsah tohoto pojmu.
- 29 V tomto ohledu je nutné připomenout, že s cílem zajistit v rámci možností rovnost a jednotu práv a povinností vyplývajících z Bruselské úmluvy pro smluvní státy a zúčastněné osoby, je nutné nevykládat podmínky uvedeného ustanovení jako pouhý odkaz na vnitrostátní právo jednoho nebo druhého dotčeného státu. Z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že pojem „věci občanské a obchodní“ musí být považován za autonomní pojem, který je nutno vykládat s odkazem jednak na cíle a systém uvedené úmluvy, a jednak na obecné zásady vyvozené ze všech vnitrostátních právních řádů (viz zejména rozsudky ze dne 14. října 1976, LTU, 29/76, Recueil, s. 1541, body 3 a 5; ze dne 16. prosince 1980, Rüffer, 814/79, Recueil, s. 3807, bod 7; ze dne 14. listopadu 2002, Baten, C-271/00, Recueil, s. I-10489, bod 28; ze dne 15. května 2003, Préservatrice foncière TIARD, C-266/01, Recueil, s. I-4867, bod 20, a ze dne 18. května 2006, ČEZ, C-343/04, Sb. rozh. s. I-4557, bod 22).
- 30 Podle Soudního dvora vede uvedený výklad k vyloučení určitých soudních žalob nebo rozhodnutí z působnosti Bruselské úmluvy z důvodu prvků, které charakterizují povahu právních vztahů mezi účastníky sporu nebo předmět tohoto sporu (viz zejména výše uvedené rozsudky LTU, bod 4; Rüffer, bod 14; Baten, bod 29; Préservatrice foncière TIARD, bod 21; ČEZ, bod 22, a rozsudek ze dne 1. října 2002, Henkel, C-167/00, Recueil, s. I-8111, bod 29).

- 31 Soudní dvůr má tedy za to, že ačkoliv určité spory mezi veřejným orgánem a osobou soukromého práva mohou spadat do působnosti Bruselské úmluvy, je tomu jinak, jestliže veřejný orgán jedná v rámci výkonu veřejné moci (viz výše uvedené rozsudky LTU, bod 4; Rüffer, bod 8; Henkel, bod 26; Baten, bod 30; Préservatrice foncière TIARD, bod 22, a rozsudek ze dne 21. dubna 1993, Sonntag, C-172/91, Recueil, s. I-1963, bod 20).
- 32 Na základě uvedené zásady Soudní dvůr rozhodl, že vnitrostátní nebo mezinárodní veřejnoprávní entita, která zajišťuje výběr poplatků od osoby soukromého práva z titulu užívání jeho zařízení a služeb, jedná v rámci výkonu veřejné moci, zejména jestliže je uvedené užívání povinné a výlučné a jestliže sazba poplatků, způsob výpočtu, jakož i postupy vybírání jsou stanoveny vůči uživatelům jednostranně (výše uvedený rozsudek LTU, bod 4).
- 33 Stejně tak Soudní dvůr rozhodl, že pojem „občanské a obchodní věci“ ve smyslu článku 1, prvního pododstavce, první věty Bruselské úmluvy nezahrnuje spor zahájený státem, který spravuje veřejné vodní cesty, proti právně odpovědné osobě za účelem vymáhání nákladů vynaložených na vyzvednutí vraku při výkonu mezinárodní povinnosti provedené uvedeným správcem nebo z podnětu uvedeného správce v rámci výkonu veřejné moci (výše uvedený rozsudek Rüffer, body 9 a 16).

- 34 Spory této povahy jsou totiž následkem uplatnění výsad veřejné moci jednou ze stran sporu z důvodu výkonu uvedenou stranou výjimečných pravomocí, které jdou nad rámec pravidel obecného práva použitelných na vztahy mezi jednotlivci (viz zejména výše uvedené rozsudky Sonntag, bod 22; Henkel, bod 30; Préservatrice foncière TIARD, bod 30, a rozsudek ze dne 5. února 2004, Frahuil, C-265/02, Recueil, s. I-1543, bod 21).
- 35 Přitom takový závěr se uplatňuje ještě důrazněji v případě, jako je spor v původním řízení.
- 36 Soudní žaloba na náhradu škody podaná žalobci v původním řízení proti Spolkové republice Německo totiž vychází z operací provedených ozbrojenými silami v průběhu druhé světové války.
- 37 Jak poznamenal generální advokát v bodech 54 až 56 svého stanoviska, není pochyb o tom, že operace provedené ozbrojenými silami představují jeden z charakteristických úkonů státní svrchovanosti zejména vzhledem k tomu, že jsou rozhodnuty jednostranně a závazně příslušnými veřejnými orgány a zdají se být nerozlučně spojeny se zahraniční a obrannou politikou států.

- 38 Z toho vyplývá, že takové úkony, které vedly ke škodě dovolávané žalobci v původním řízení, a tím k žalobě směřující k získání náhrady škody s příslušenstvím podané posledně jmenovanými před řeckými soudy, musí být považovány za následek uplatnění veřejné moci ze strany dotčeného státu ke dni, kdy k těmto úkonům došlo.
- 39 S ohledem na judikaturu uvedenou v bodě 30 tohoto rozsudku tedy žaloba, jako je žaloba podaná u předkládajícího soudu, nespadá do rozsahu věcné působnosti Bruselské úmluvy, jak je vymezena svým článkem 1, prvním pododstavcem, první větou.
- 40 Takový výklad nelze zpochybnit argumentem konkrétněji rozvinutým žalobci v původním řízení, podle kterého jednak žaloba proti Spolkové republice Německo podaná posledně jmenovanými před řeckými soudy má být považována za občanskoprávní žalobu na určení odpovědnosti, která je ostatně zahrnuta čl. 5 body 3 a 4 Bruselské úmluvy, a jednak úkony provedené *iure imperii* nezahrnují protiprávní nebo nedovolené jednání.
- 41 Především Soudní dvůr již rozhodl, že skutečnost, že žalobce jedná na základě nároku, který vychází z úkonu veřejné moci, postačuje k tomu, aby jeho žaloba byla bez ohledu na povahu řízení určeného vnitrostátním právem k tomuto účelu považována za vyloučenou z oblasti působnosti Bruselské úmluvy (viz výše uvedený rozsudek Rüffer, body 13 a 15). Okolnost, že žaloba podaná k předkládajícímu soudu je představována jako občanskoprávní, neboť směřuje k získání finanční náhrady za majetkovou a morální újmu způsobenou žalobcům v původním řízení, je v důsledku toho irelevantní.

- 42 Dále odkaz učiněný na pravidla příslušnosti podrobněji uvedená v čl. 5 bodech 3 a 4 Bruselské úmluvy je neúčinný, neboť otázka, zda se Úmluva uplatní na spor v původním řízení, je logicky předběžnou otázkou, která v případě negativní odpovědi, jako v projednávané věci, zbavuje soud, kterému byla předložena, nutnosti analyzovat základní pravidla stanovená toutéž úmluvou.
- 43 Konečně otázka, zda úkony veřejné moci, které jsou základem žaloby v původním řízení, mají legální charakter, či nikoli, se týká povahy těchto úkonů, ale nikoli oblasti, do které spadají. Vzhledem k tomu, že tato oblast musí být jako taková považována za nespádající do oblasti působnosti Bruselské úmluvy, protiprávní charakter uvedených úkonů nemůže odůvodnit odlišný výklad.
- 44 Kromě toho, pokud by byla přijata, teze obhajovaná žalobci v původním řízení by mohla vyvolat předběžné otázky týkající se věci samé dokonce ještě dříve, než by mohl být s jistotou určen rozsah působnosti Bruselské úmluvy. Přitom takové potíže by jistě byly neslučitelné se systematikou a účelem uvedené úmluvy, která – jak vyplývá z její preambule a Jenardovy zprávy o Bruselské úmluvě (Úř. věst. C 59, s. 1) – spočívá na vzájemné důvěře smluvních států ve své právní systémy, jakož i své soudní instituce a směřuje k zajištění právní jistoty prostřednictvím stanovení jednotných pravidel v otázce příslušnosti v občanské a obchodní oblasti, jakož i zjednodušení formalit za účelem rychlého uznání a výkonu soudních rozhodnutí vydaných ve smluvních státech.
- 45 Mimoto v téže oblasti soudní spolupráce v občanských věcech, nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se zavádí evropský exekuční titul pro nesporné nároky (Úř. věst. L 143, s. 15; Zvl. vyd. 19/07, s. 38), které rovněž v čl. 2 odst. 1 stanoví, že se vztahuje „na občanské a obchodní věci“, upřesňuje v témže ustanovení, že se „[n]evztahuje [...] zejména na daňové, celní či správní věci ani na odpovědnost státu za jednání a opominutí při výkonu

státní moci (*acta iure imperii*)“, aniž by v tomto ohledu provedlo rozlišení podle toho, zda jsou úkony nebo opominutí legální, či nikoli. Totéž platí pro čl. 2 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. prosince 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu (Úř. věst. L 399, s. 1).

- 46 S ohledem na souhrn výše uvedených úvah je namístě odpovědět na první otázku tak, že článek 1, první pododstavec, první věta Bruselské úmluvy musí být vykládán v tom smyslu, že soudní žaloba podaná fyzickými osobami ve smluvním státě proti jinému smluvnímu státu a směřující k získání náhrady škody utrpěné právními nástupci obětí jednání ozbrojených sil v rámci válečných operací na území prvního státu nespadá pod „občanské věci“ ve smyslu uvedeného ustanovení.

Ke druhé otázce

- 47 S ohledem na odpověď na první otázku není namístě odpovídat na druhou otázku.

K nákladům řízení

- 48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 1 první pododstavec první věta Úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ve znění Úmluvy ze dne 9. října 1978 o přistoupení Dánského království, Irska a Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, Úmluvy ze dne 25. října 1982 o přistoupení Řecké republiky a Úmluvy ze dne 26. května 1989 o přistoupení Španělského království a Portugalské republiky musí být vykládán v tom smyslu, že soudní žaloba podaná fyzickými osobami ve smluvním státě proti jinému smluvnímu státu a směřující k získání náhrady škody utrpěné právními nástupci obětí jednání ozbrojených sil v rámci válečných operací na území prvního státu nespadá pod „občanské věci“ ve smyslu uvedeného ustanovení.

Podpisy.